

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
17:46	17:21	16:21	תל אביב
17:51	17:24	16:20	ירושלים
17:44	17:18	16:19	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

למה דוקא עכשיו

מדוע דוקא שאדם עושה מצווה או מתקרב אל השם באים לו נסיונות ויסורים?

חסד ורק חסד

'לא נברא האדם בעולם לעצמו. האדם נברא כדי להועיל לאחרים, ככל אשר ימצא בכוחו לעשות!'

ממש כך! המטרה האמיתית, החדה והמדויקת לבריאת האדם בעולם, היא כדי להיטיב לזולתו, להועיל לאחרים, לגמול חסד עם סובביו! זו המטרה, זה הייעוד של האדם בעולמו!

מדהים! מסתובבים בעולם אנשים, ומחפשים את עצמם, את תפקידם, את ייעודם עלי אדמות. יש מהם שטועים וחושבים, שנבראו למען עצמם - כדי לחיות בטוב ובנעימים עם עצמם, אולי - אפילו - כדי לרומם את עצמם לרמה רוחנית גבוהה וטמירה. אך רבי חיים מוולוז'ין מדגיש, שהמטרה החדה וברורה היא להיטיב ליהודי, זו מטרת בריאתו של יהודי!

וכשהמטרה הזו ברורה וחדה מול העיניים, השאלה 'מנין הכוחות' מתורצת מעצמה, כמו גם השאלה 'האם זה מתאים לי'. זה מתאים לכל יהודי, זה לא רק מתאים לו - זה מתאים גם ליהודים אחרים. זה ייעודו, זה ייעודו, זו מטרתו. יש בו את הכוחות, בהכרח שיש בו את היכולות. עליו רק להתבונן ולהפיש את הנקודות בהן הוא יכול להועיל לאחרים, את הכשרונות הברוכים החבויים רק בו ויכולים לסייע לזולתו, את העוצמות והכוחות שיש רק לו כדי למלא את תפקידו - ולפעול בהם, בכל הכח, במלוא העוצמה, כדי לעשות חסד!

וכשאדם מבין זאת, מפנים זאת, וחי עם החשיבה הזו, כל ההתמודדויות והקשיים האישיים שלו מתגמדים, מתקטנים, כמעט נעלמים... כי חייו כאן אינם למען עצמו, ולכן ההתמודדויות שלו אינן משבשות את חייו. חייו אמיתיים הם החיים בהם הוא עושה חסד לזולתו, מיטיב לחבריו, מסייע לסובביו. וחייו אלה - הם החיים המעניקים לו אושר וסיפוק אינסופי! (הרב אשר קובלסקי)

דוקא מתוך אהבת ה' אותו, הוא מייסר אותו, כדי שיזכה להתמרק ולהתנקות מכל חטא ועוון. וכמו שכתוב "אשרי הגבר אשר תיסרוני י'ה ומתורתך תלמדנו להשקט לו מימי רע". ייסורים ממרקים את עונותיו של האדם, הקב"ה רוצה לנקות אותו שלא יסבול בעתיד בימי רע, לכן נותן לו הקב"ה ייסורים לכפר עוונותיו וכך יהיה זך ונקי לעתיד לבוא. וכמו שכתוב בתורה "וידעת היום כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלוך ייסרך". וכן כתוב את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן יוצה.

אם באים ייסורים על אדם, צריך לקבלם באהבה, לומר לה' אני מודה לך, כי כל מה שאתה עושה לטובה אתה עושה. אז, מתרומם לדגות נפלאות ונוראות, נתת ליראיך נס להתנוסס. ניסיון להתרומם על ידו!

מבינים אנו מזה, שהייסורים באים מתוך אהבת ה' אלינו, לתקן אותנו. רשעים תחילתן שלווה וסופן ייסורים, כמו שכתוב בפרוה רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און, למה? להשמדם עדי עד! דוגמא לדבר זה, שימו לב, בפרשת בראשית שקראנו לא מכבר, האדם וחווה חטאו ואכלו מעץ הדעת, הקב"ה מקלל אותם בזיעת אפן תאכל לחם, תחרוש ותזרע בדמעה, האשה התקללה בקושי האורח הרריון והלידה. אבל הנחש, שהוא הסית אותם והחטיא אותם, מה קללו הקב"ה? ועפר תאכל כל ימי חיך. מזונותיו מצויים לו היכן שהולך, מה הקללה בזה? אלא, אמר לו הקב"ה, אתה המסית והמדיח, אין לי עסק אתך. עם אדם וחווה אני רוצה עסק, שיתייסרו ויזכרו אותי, יתקברו לקב"ה, יכוונו את ליבם לאביהם שבשמים, אבל אתה הנחש תרחק ממני, קח לך מזונותיך וחיה את חיך. אבל לאדם הראשון אומר הקב"ה אני רוצה את התפילות שלך, אני רוצה שתזרע ותחרוש ותקצור ותזרע, תעשה את כל מלאכות הפת, שיהיו עיניך למרום נשאות, שהחטיא תגדל והגשם יבוא בעיתו ינשבו רוחות טובות ולא יבוא חסיל ויאכל התבואה. שיהיו עיניך תלויות בי, זה הקב"ה רוצה.

הנה האמהות הקדושות היו עקרות, ולמה? אמרו חז"ל הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים. הקב"ה רוצה שיתפללו אליו. לעומת זאת הרשעים אין הקב"ה רוצה שיתפללו אליו, הוא לא רוצה לראות אותם, לכן נותן להם משאלותיהם מיד. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

שנם בעלי תשובה, שזכו לראות את אור ה' ולקבל פני שכניה, וטענה בפיהם, שדוקא לאחר שחזרו והתקרבו לבורא ית', התחילו לחוות קשיים רוחניים וגשמיים, מכות ובעיות, מה שלא היה להם קודם. ואמרנו שני דברים: היסוד הראשון מה שכתוב במסילת ישרים, **ש'האדם לא נברא אלא לעשות מצוות ולעבוד ולעמוד בניסיון**. כלומר, שלוש מטרות יש לאדם בעולם, בעבור שלוש סיבות אנוחנו חיים: האחת זה לקיים מצוות, השניה זה לעבוד את ה', והשלישית - לעמוד בניסיון. בעלי התשובה היקרים הללו זכו להכנס למבחן הניסיון, כמו שהתנסה אברהם אבינו בעשרה ניסיונות, וכמו שהתנסו כל הצדיקים והחסידים מאז אברהם אבינו ועד עתה.

בפרשה שעברה קראנו על הניסיון הראשון של אברהם אבינו ע"ה, לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך, ואעשך לגוי גדול וגו'. הקב"ה מבטיח לו ברכות: שיגדל שמו, ויהיה עשיר, ועוד. והנה הוא בא לארץ הקודש - ויהי רעב בארץ. בא למצרים - לוקחים את אשתו. רבוש"ע איפה הברכות?! לא אברככה ולא אגדלה שמך! וכך עובר אברהם אבינו עוד ניסיון ועוד ניסיון עד הניסיון העשירי - עקידת יצחק.

וכן יוסף הצדיק. יוסף הורד לארץ הכי טמאה בעולם, והוא יפה תואר ויפה מראה, ואותה מרשעת בכל יום מנסה להחטיא אותו, והוא בחור צעיר לבד בלא משפחתו, עוזב ובורח, ותופסים אותו והיא מעלילה עליו והוא יושב בכלא 12 שנה. וכתבו הספרים הקדושים: שהניסיון הכי קשה של יוסף הצדיק היה, שיישאר בתומו וצדקו גם בבור, שלא יהרהר אחר הנהגותיו של הקב"ה ויאמר, הכיצד, אני שעמדתי בניסיון כ"כ קשה זה מה שמגיע לי! ואז, בתום תקופת הניסיון שלו, הוא עולה משפל המדרגה לדרגה הכי גבוהה, ונעשה משנה למלך מצרים. ופרעה אומר למצרים כל אשר יאמר אליכם תעשו!

יש ואדם עושה מצוה גדולה מאד, ורוצים לתת לו מהשמים מתנה גדולה מאד, בא השטן ומקטרג עליו ואומר מי אמר שעשה לשם שמים, והשטן מקבל רשות לנסות אותו, ואז ח"ו מפיל על האדם איזה מכה קשה, ייסורים קשים, והאדם אז עומד בניסיון אם יאמר מאת ה' היתה זאת היא נפלאות בעינינו, הרי זכותו נשגבה והוא מקבל את המתנה על צדקותו. אבל אם חלילה האדם אומר זה מה שמגיע לי? אחרי המצוה הגדולה שעשית? אז הוא מפסיד הכל. ח"ו.

היסוד השני שצריך לדעת, שכשיהודי חוזר בתשובה,

ההקדשה השבועית

חיים הם אנוש לתקיים
אלפי נפשות יצור מופלא
להצלתהם אז לעיני קדושתך
התקשרו עמכם: 05-04-200-01-01

לימינו
ידן היה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
ליך בת עליזה

לחובלת
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילי שושנת
שלמה בן ג'ון
סילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

להודות על העבר ולבקש על העתיד

חכם פלוני (שזהו אותו תלמיד חכם שעליו כתבתי בתחילה), והוא יאמר את דעתו- דעת תורה בנושא זה.

הלכנו אליו ואמרנו את הצדדים שלי ושלך, והוא בחכמתו הגדולה לא ניסה כלל לשכנע את אבי הכלה שאתה כן פיקח, ולהיפך הוא אמר לו: בתך לא תהנה מהשכל החריף של בעלה, היא תהנה מהמידות הטובות שלו, וזה כולם מסכימים שיש לו מידות טובות, ולכן תיקח אותו לחתן בשבילה בשמחה ובחפץ לב. וכך למחרת התקיים ה'ווארט' בשמחה, בלי שאתה ומשפחתך יודעים מאומה מכל זה.

כעת בוודאי חמיך מבין כמה טוב שלא ביטל את השידוך הזה, וכעבור כ"כ הרבה שנים גם אתה יכול להבין כמה ראוי לך להכיר טובה לה'.

לא היו מילים בפי להביע את התפעלותי מהשגחת ה' הגדולה עלי, ואז פתחתי את פי וסיפרתי לו את כל מה שהתרחש עמך, מאז שלפני שנים מועטות הלכתי אף אני בדיוק לאותו תלמיד חכם שהכריע לשידוך אותך, והוא הוזהירני להודות על החסדים שכבר היו לי, ולא רק לבקש בקשות מה', ואני לא לקחתי את הדברים לתשומת ליבי, וכך בני מתעכבים בשידוכים.

"סגרתי את הטלפון בייאוש ובאתי לחייג לאביך לתבטל ואז נקף אותי ליבי..."

כעת באתי הנה ל"מאמע רחל" לבקש ישועה, ואחרי חצי שעה של תפילה נזכרתי בדברי הת"ח והבנתי שאני טועה בכך שאיני מודה לה'. לא יכולתי להכיל את העגמת נפש שלי משגיאתי, יצאתי להתאווה, ואתה בא כשליח מן השמים ומספר לי כל זאת...

מיד קיבלתי על עצמי להודות לה' בכל יום למשך חמש דקות- על החסדים הגדולים שעשה עמי מאז לידתי, ועל הנס הגדול שנתן לי אישה וילדים הגונים, אע"פ שכמעט והדבר נבצר ממני, וכמובן שכאן הסיפור לא נגמר...

מיד למחרת, אותו יהודי נפלא - השדכן שלי, מתקשר אלי ומציע שידוך לבני השידוך היה תואם מכל הבחינות, וביום הארבעים מאז הקבלה הטובה שקיבלתי על עצמי להודות לה' בכל יום, נסגר ה'ווארט' בשעה טובה ומוצלחת. כיום ב"ה כל בני ובנותי נשואים ויש לי נכדים טובים מכולם. "חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו".

מחד גיסא, ומאידך גיסא הדבר הביך אותי, כי חשבתי שבוודאי אדם זה טועה וחושב אותי לאדם המוכר לו, בעוד שאיני מכירו כלל.

עניתי לו 'עליכם השלום ר' איה, אך נדמה לי שאיננו מכירים זה את זה'. להפתעתי הוא השיב לי 'אני מתכוון אליך בדיוק, כשהוא נוקב בשמי המלא, הכולל שני שמות פרטיים וגם שם משפחה. הוכיתי בהלם, ומיד שאלתיו לשמו. הוא אמר לי את שמו המלא, השם היה מעט מוכר לי, אך בכלל לא משהו ברור'.

ואז הוא אמר לי: 'אני מבין שאינך זוכר אותי, אבל אני זוכר אותך היטב. ובכן, אני הוא שזיכני ה' להיות שלוחו לשידך אותך'. ואז הוא החל לגולל בפני סיפור שלא ידעתי מעולם, וכך הוא סיפר:

לפני כעשרים ושבע שנים, כאשר היית בתקופת השידוכים, פנה אלי אביך וביקש ממני להשתדל עבורך למציאת הזיווג. כשהצעת לי את בת זוגך, אביך ואתה לא ידעתם כלל מה הסתתר ביני לבין משפחת חמיך. וכעת ברצוני לספר לך זאת, כדי שתדע להכיר טובה לקב"ה.

אחרי ששני הצדדים רצו לסגור 'ווארט' ולשבת לעשות תנאים, צד הכלה החליטו לברר עוד קצת לפני שסוגרים, ואז בחור מסוים שכלל הנראה קנא בך, דיבר עליך כל מיני דברי גנאי, וסיפר שאתה בעל שכל חלש ואינך מבין כלום בלימוד. מה שכן, הוא אמר, שאתה אדם תמים וטוב, אבל בהחלט לא פיקח אלא להיפך...

מיד האבא התקשר אלי ואמר שהם מבטלים הכל. נבהלתי ושאלתי אותו על מה הם מבטלים, אבל הוא לא רצה לספר לי, כי הוא טען שזה סתם לשון הרע, והם בטוחים בדבר הזה שהם החליטו לבטל. כל ההפצרות שהפצרתי בהם לא הועילו.

סגרתי את הטלפון בייאוש, ובאתי לחייג לאביך לומר לו שהשידוך התבטל. ואז נקף אותי ליבי: איך אאכזב את אביך ואגרום לו צער גדול שכזה בלי שום סיבה ברורה? החזרתי את השפופרת למקומה ונסעתי לבית הכלה. שם כשאני אצלם, אביה לא יכול היה להתחמק וסיפר לי את מה ששמע מחברך.

מיד אמרתי לו שאני מכיר אותי אותך היטב, והדברים הללו הינם שקר וכזב, אבל הוא היה כל כך בטוח בזה וסירב לקבל את דברי. כשראיתי שאין סיכוי, אמרתי לו: בוא נלך שנינו לתלמיד

כאשר בגר בני הבכור, נסעתי לתלמיד חכם גדול לקבל את ברכתו למציאת השידוך עבורו. מלבד הברכה שקיבלתי ממנו, הוא נתן לי פרק ויסוד עצום, שברצוני לשתף בו את הקוראים, ולספר מה ארע לי בעקבות כך:

אותו תלמיד חכם אמר לי: "כעת, אתה נכנס לנושא חדש שלא התנסית בו מעולם. אתה מתחיל לחפש שידוכים לבנך. אך דע לך שיש בכך הטעיה גדולה לאדם, שכן מטבע הנבראים שתמיד משתדלים להשלים את חסרונותיהם ברוחניות ובגשמיות, ומטבע האדם שאינו מעריך את החסדים שכבר קיבל, ועל חסרונותיו הוא מתפלל ומתחנן לה' שיושיעו, כי הוא יודע שע"י תפילתו יזכה לישועה, אבל אין בני האדם שמים על ליבם להכיר טובה ולהודות לה' על החסדים שכבר קיבלו, כי הם מבינים שלא יחסר להם כלום אם לא יודו ולא ירוויחו כלום אם יודו. זוהי מידת כפיות טובה נוראה שבאדם, ועלינו לשבור את רוע ליבנו הזה". במילים אלו פטרני אותו תלמיד חכם.

האמת, שכששמעתי את הדברים הללו, וגם אחרי ששמעתי אותם, לא התבוננתי בהם, רק שמעתי זאת כמו עוד איזה דבר חיזוק, והמשכתי בדרכי. כל יום ויום הייתי הולך או מתקשר לשידוכים חדשים וגם ישנים ושואל ומברר על עסקי שידוכים, אך דא עקא- עברה שנה וגם שנתיים ושלו, ובני לא מוצא את שידוכו.

כשכבר הגיע בני לגיל עשרים וחמש כבר דאגתי נורא, גם עבורו וגם עבור הילדים הבאים אחריו שמתעכבים. נסעתי לקבר רחל אמנו ושם שפכתי את צקוני ליבי לפני ה'. לאחר כחצי שעה של תפילה אישית מליבי השבור, עלתה בזכרוני אותה שיחה ששוחחתי עם התלמיד חכם, והדברים הדהדו באזני כאילו אני שומע אותם זה עתה ממש.

בושה גדולה אחזה אותי מהתנהגותי הקלוקלת שאני יודע רק לבקש ואיני יודע להכיר טובה ולהעריך את הטובות שקיבלתי עד הנה. ומה גם, חשבתי לעצמי, בוודאי זוהי הסיבה ששידוכי בני מתעכבים. ואם חשבתי שלא מפסידים מחוסר הכרת הטוב והודאה, הרי שכעת מוכח לי בפירוש שמפסידים מכך רבות.

לא יכולתי להכיל את הצער ועגמת הנפש שאחזה אותי מכך, והחלטתי לצאת מעט להתאווה. יצאתי החוצה, ואז... אני רואה יהודי בעל הדרת פנים, והוא מאיר לי פנים כמו שמכיר אותי מקדמת דנא, ובשמחה גדולה הוא ניגש אלי ולוחץ את ידי תוך כדי ברכת 'שלום עליכם'.

הארת הפנים הזו בעת שברון ליבי, שמחה אותי

הלכות ערב שבת

שאלה: אדם שקיבל עליו את השבת מלפני ששקעה החמה, ולאחר מכן ראה ששכחו להדליק את הפלאטה, האם רשאי לומר לאחד מבני הבית שעדיין לא קיבל את השבת, להדליק את הפלאטה?

ננאמר במסכת שבת (דף קנ:) גבי איסור דיבור חול בשבת, שמותר לאדם לומר לחבירו לכרך פלוני אני הולך למחר (אע"פ שכרך זה מחוץ לתחום ואסור ללכת אליו בשבת), שאם יש בורגנין (פירוש, בתים של שומרי העיר או של המוכרים מזונות לעוברים ושבים מחוץ לעיר) הולך. (כיון שהבורגנים מחברים בין שני הכרכים והכל נחשב תחום אחד, רשאי ללכת לעיר השניה בשבת). פירוש, כל דבר שיש ציור שאפשר לעשות כן בהיתר, אין זה נחשב לדיבור חול שאסור לדבר אותו בשבת. ועוד כתוב שם, מותר לאדם לומר לחבירו שמור לי פירות שבתחומך (אע"פ שחבירו נמצא חוץ לתחום של המבקש).

וכתבו מהראשונים, שמכאן אנו שומעים שישראל שקיבל עליו שבת מבעוד יום מותר לו לומר לישראל חבירו לעשות לו מלאכה, הואיל והיא נעשית בהיתר לעושה אותה. וביאר מרן הבית יוסף (ס' רסג ס"ו), שאע"ג שיש לחלק בין המקרים, שהרי במקרה שלנו אותו ישראל שקיבל עליו את השבת אינו יכול לעשות שום מלאכה, ובמקרה שהביאה הגמרא יש איזה אפשרות שאותו ישראל האומר לחברו לעשות מלאכה, הוא בעצמו מותר לעשות את אותה מלאכה. וכתב לבאר, שמכל מקום גם כאן אם יתחרט וירצה להתיר את נדרו, ודאי שיוכל להתיר נדרו ולעשות מלאכה בעצמו.

ולפיכך יוצא שאדם שקיבל על עצמו תוספת שבת ואפילו התפלל ערבית של שבת ביחיד, ולאחר מכן ראה ששכחו להדליק את הפלאטה רשאי לומר לאחד מבני ביתו להדליק אותה.

ובילקוט יוסף (ס' רסג סעיף קי) כתב, שגם מי שהוא מבית הכנסת שכבר קיבלו שבת, וגם הוא קיבל עמהם, שגם באופן כזה יכול לומר לאחרים לעשות לו מלאכה, משום שאם היה רוצה היה הולך לבית כנסת אחר שמקבלים את השבת מאוחר יותר.

להלכה, מי שקיבל על עצמו תוספת שבת מבעוד יום, וקודם כניסת השבת ראה ששכחו להדליק את הפלאטה, אפילו אם קבלתו היתה בצבור וכגון שהתפללו ערבית מבעוד יום (ובבתי כנסיות אחרים בעיר מקבלים את השבת מאוחר יותר), אזי רשאי לומר לאחד מבני הבית שעדיין לא קיבל עליו את השבת להדליק את הפלאטה. אמנם אם רוב בתי הכנסיות שבעיר קיבלו עליהם כבר את השבת וכן בבית הכנסת שהוא מתפלל שם, שוב אינו רשאי לומר לחבירו להדליק את הפלאטה, כיון שגם חבירו נגרר אחר הציבור ואסור לו לעשות שום מלאכה. (ע"פ חזון עובדיה שבת א' עמ' רצ-רצח. וילקוט יוסף ס' רסג סעיף קי)

שאלה: אדם שטעה בנוסח ברכת השכיבונו שבערבית של ליל שבת, ואמר וחתם אותו כפי הנוסח הנאמר ביום חול, האם צריך לחזור ולומר כנוסח של שבת או לא?

נאמר בזוהר, ולא מתפללין על שמירה בלילה של שבת, כיון שישראל שמורין ברוח קדושה וסוכת שלום פרוסה עליהם, והם שמורים מהכל, (אלא שאדם יחיד צריך להזהר). וכן כתבו במדרשים ובראשונים, שבליל שבת חותמים בא"י הפורס סוכת שלום, ואין חותמים השומר עמו ישראל, כי אין צריכים שמירה אם ישמרו את השבת.

אמנם בחלק מהגאונים ומהראשונים כתבו, שגם בלילי שבתות וימים טובים במעריב לומר "שומר עמו ישראל לעד" כפי הנוסח שנאמר בחול. וכיון שיש שיטה כזו לומר בשבת את הנוסח הנאמר ביום חול, בדיעבד אדם שטעם וחתם כמנהגו בחול "השומר את עמו ישראל לעד" אין מחזירים אותו.

וה"ה להיפך שביום חול טעה וחתם בברכת השכיבונו, "הפורס סוכת שלום וכו'" כמו בשבת, יצא, כיון שמדברי חז"ל בירושלמי (ברכות פ"ד ה"ה) ובמדרשים מוכח שהיו נוהגים לתחום גם בחול כמו בשבת.

למעשה, אדם שטעה בליל שבת בברכת השכיבונו, וחתם כמנהגו בחול "השומר את עמו ישראל לעד", ולא נזכר אלא לאחר כדי דיבור. יצא. [ומ"מ יש לו לומר אח"כ ופרוס עלינו סוכת שלום, ברוך הפורס סוכת שלום עלינו וכו', בלי שום ומלכות. לפי שיש לזה טעם ע"פ הסוד]. וכן מי שטעה ביום חול וחתם, "הפורס סוכת שלום וכו'". בדיעבד יצא ואינו צריך לחזור. (חזון עובדיה שם עמ' שמ-שמא)

אישיות כפייתית (המשך)

אחת הנסיות הרווחות אצל בעלי אישיות כפייתית היא הניסיון לשלוט בצורה מוחלטת על כל מה שקשור אליהם או עובר דרכם. הם יורדים לפרטים קטנים ופעוטי ערך, עושים בירורים אין-סופיים, נותנים הוראות לרוב ואינם סומכים על איש. הם מדקדקים על קוצו של יו"ה, מביאים בחשבון כל פרט ומוודאים שוב ושוב שלא דילגו על שום דבר.

חשוב להבין, שלמרות עצם הבעיה שבגישתם, הם אינם עושים זאת מרוע לב או חוסר דעת, אלא מתוך מצוקה של ממש שהם חשים כאשר חסרים להם פרטים או כאשר הם מרגישים חוסר ודאות או חוסר שליטה.

הבנת הדברים האלה חיונית ממש להורים ולמורים שבביתם או בכיתתם יש ילדים כאלה. בגלל נטייתם זו, לפני כל אירוע, נסיעה וכדומה, הם מרגישים מורך עז לברר את כל הפרטים, ועשויים להטריד באין-ספור שאלות ובירורים. מטבע הדברים, ההורים והמורים רואים בהם טרחנים בעלמא. במקרה הטוב- הם דוחים אותם בקש, ובמקרה הפחות טוב- משפילים אותם כנודיניקים. זה חבל, כי הם אינם אשמים בהתנהגותם. הם נוהגים כך רק בגלל הדחף הפנימי החזק והמצוקה שהם מרגישים כשהמצב אינו ברור להם מספיק.

עם מעט הבנה ורגישות למצוקתם, אפשר להקל עליהם רבות ולענות בסבלנות על שאלותיהם כדי שיירגעו. מובן שרצוי גם לדבר עמם ולהסביר להם שחשוב שילמדו לחיות ברגיעה גם עם ה'לא ידוע', שכן לימוד זה יקל עליהם ויחסוך מהם טרדות מיותרות וקשיים.

יש מהם, שברצונם לוודא שכל פרט ופרט מובן וברור 'עד הסוף', מסבירים כל נושא שעליו הם מדברים, באריכות יתירה תוך כדי חזרה על הדברים ווידוא שכל פרט ופרט הובן בבירור. במקרים הקיצוניים, השומע חש כי הוא הולך לאיבוד מרוב פרטים והסברים, בבחינת 'מרוב עצים לא רואים את היער'. כשמנסים להפסיק את שטף דיבורם, הם מתחננים שיאפשרו להם 'רק לסיים את המשפט', אף שזה נמשך עוד ועוד והם חוזרים על עצמם שוב ושוב. לדאבון לבם ובהתאם לכלל "כל המוסיף גורע", ככל שהם מאריכים יותר, כך הם נעשים מובנים פחות, ולפעמים לאחר שעה ארוכה של דיבורים, עדיין לא ברור מה הם בעצם רוצים לומר.

מאחר שהם נוקדים ולא גמישים, הם מתקשים להסתדר בתפקידים או במצבים שבהם פרטים מסוימים מוטלים בספק או שניתן לראותם רק בשעת מעשה. מסיבה זו הם יתקשו לפעול במסחר ובעסקים, ולא מתאים להם לעבוד בתחומים אלו מאחר שאין להם אפשרות לקבוע את הקצב ולשלוט במהלכים. בעבודה מסוג זה הם פשוט ייכנסו לסחרור ולא יחזיקו מעמד. לעומת זאת, מתאים להם לעבוד בתחום שדורש סדר וארגון והכללים בו ברורים וידועים מראש. התעסקות בחשבונות ובמספרים, כמו ראיית חשבון, ניהול ספרייה או מחסן ועבודה משרדית טכנית, מצוינים בשבילם. הם יכולים להצליח בהם מאוד, בעשותם עבודה נפלאה בכליל השלימות ובקצב שלהם.

חשוב לציין, שלפעמים משמשות בערבוביה אצל אדם אחד אישיות כפייתית ודחפים כפייתיים, וקשה להבדיל ביניהם ולדעת איזה מעשה נגרם מאיזו בעיה. כפי שכבר הסברנו, השם המדעי אינו משנה לנו כל כך, אלא המצב שבו האדם נמצא ומה שהוא מוכן לעשות כדי להתגבר עליו.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

מי מחזיק את מי

מרחוק, והרי מלא כל הארץ כבודו, אלא ה' מלמד את הדיינים שלא יפסקו במהירות אלא ירדו לעומק התיק ורק אז יפסקו הדין.

"ויגש אברהם ויאמר, האף תספה צדיק עם רשע", כאן מתחיל אברהם לנסות למצוא סנגוריה על סדום ועמורה, ושואל אם ימצאון חמישים צדיקים האם תסלח לכולם בשבילם, וה' אומר לאברהם אם ימצאו חמישים צדיקים "ונשאתי לכל המקום בעבורם!" ואברהם ממשיך אולי ימצאון 45 או 40 או 30 או 20, ומסיים אולי ימצאון שם עשרה, ויאמר ה' לא אשחית בעבור העשרה! אם לפני הסופה באמריקה היו שם עשרה צדיקים לא היתה "סנדי" (סופה) באה. הדתיים שלומדים תורה וקוראים להם בתקשורת "פרזיטים", אלו מחזיקים את העולם!

זה שהמדינה שלנו עומדת על הרגלים זה בגלל שבכל עיר בארץ ישנם עשרה נורמלים! "לא אשחית בעבור העשרה!" אנחנו מוקפים 1.2 מיליארד מוסלמים שמתכננים עלינו רגע רגע לפרק אותנו!

בזכות מי השמש כאן זורחת כל יום, בזכות מה מזג האוויר כאן כמו גן עדן עלי אדמות!

אומר הקדוש ברוך הוא, אתם חושבים שאתם מחזיקים לי את לומדי התורה, תדעו לכם שלומדים התורה מחזיקים את כל העולם! אומר הבוס "ונשאתי לכל המקום בעבורם", אני סולח לכולכם בזכות לומדי התורה שלי! אם בגבעת סדום היתה ישיבה של עשרה בעלי תשובה, סדום לא היתה נמחקת!

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

ה' יתברך מתכנן חיסול לסדום, וכתוב "וה' אמר, המכסה אני מאברהם אשר אני עושה". לאיזה דרגה הגיע אברהם אבינו. הקב"ה רוצה לחסל את סדום ועמורה, ואומר איך אני יכול לעשות בלי לגלות לבן שלי אברהם! ולמה ה' אהב כל כך את אברהם משום "כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, למען הבין ה' על אברהם את אשר דיבר עליו", למה אני אוהב את אברהם, כי רבי אברהם לוקח את לפיד האמונה ומעביר אותו לבניו אחריו. גם שתתלך מן העולם תשאיר בעולם גנים שימשיכו את הדרך אחריו שנאמר "מתהלך בתומו צדיק אשרי בניו אחריו", אל תקרי בתומו אלא במותו, אזי אשרי בניו אחריו שממשיכים בדרכו.

"ויאמר ה' זעקת סדום ועמורה כי רבה, וחטאתם כי כבדה מאד", "ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו – כלה, ואם לא אדעה", אם בורא עולם מביא את סופת סנדי, או הוריקן או טייפון, זה רק אם חטאתם כבדה מאד, ולפני שאלקים נותן ניעור הוא יורד לראות.

הכצעקתה של ריבה (נערה) אחת שהרגוה במיתה משונה על שנתנה מזון לעני (רש"י). בסדום לא רצו שיהיו שם קבצנים, הם שואו עניים, והיה שם עני אחד מטייל כמה שבועות, והתפלאו איך הוא חי, והרי אף אחד לא נותן אוכל, לקחו חוקר פרטי וגילו שנערה מביאה לו בכל יום סנדוויצים חביתות ושקשוקה, תפסו אותה הפשיטוה ומרחוה בדבש והניחו אותה על יד כוורת דבורים ועקצו אותה עד שהתנפחה ומתה! על זה נאמר בפסוק "הכצעקתה הבאה אלי עשו – כלה!" הצעקה הזו היתה הקש ששבר את גב הגמל והוחלט למחוק אותם!

אלא שצריך להבין מה פירוש ארדה נא ואראה, וכי בורא עולם לא רואה

בוא והכנס ברכה לביתך

הכנס קופת צדקה לביתך ותהיה שותף לכל פעילות הענפה של

מורנו ורבנו הר"ג **דניאל זר** שליט"א

לפרטים נוספים: 03-5701212
ניתן להעביר שמות לברכה מאת הרב